

Sygn. akt IV U 141/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. w S.

odwołania J. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 22 stycznia 2016 r. Nr (...)

w sprawie J. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatek pielęgnacyjny

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. A. prawo do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i stałego dodatku pielęgnacyjnego od dnia 01 lutego 2016 roku.

Sygn. akt IV U 141/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 22.01.2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przeliczył ubezpieczonej J. A. dotychczas pobieraną rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym i ustalił jej prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2016r.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona J. A. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniosła, iż schorzenia wzroku, na które cierpi nie pozwalają jej na wykonywanie jakiejkolwiek pracy oraz wymaga pomocy osoby drugiej przy czynnościach życia codziennego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczona J. A. urodzona (...) była uprawniona do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji. W dniu 25.09.2015r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty rodzinnej. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona jest trwale, częściowo niezdolna do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni wysoką krótkowzroczność obu oczu, pseudo soczewkowość oka prawego, bez soczewkowość pooperacyjną oka lewego, zeza zbieżnego naprzemiennego uznała ją za częściowo, trwale niezdolną do pracy. Ustalenia Komisji były podstawą decyzji odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej oraz zaskarżonej decyzji o przeliczeniu renty. Badając sporną okoliczność stopnia niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza okulisty dra nauk med. R. S.. Biegły w swojej opinii (k. 16-18) stwierdził u ubezpieczonej ślepotę oka lewego oraz znacznie obniżoną ostrość wzroku oka prawego w następstwie zwyrodnienia i zaniku siatkówki w przebiegu wysokiej, degeneracyjnej krótkowzroczności. Schorzenia te, zdaniem biegłego, powodują całkowitą, trwałą niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji (konieczność pomocy i opieki innych osób w zakresie wykonywania codziennych czynności niezbędnych do egzystencji) od 6 miesięcy przed datą badania przez biegłego .

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 2 ustawy wskazano, że całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Zgodnie z art. 75 ust.1 cytowanej ustawy dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Bezsprzeczne jest, że ubezpieczona (urodzony (...)) nie ukończył 75 roku życia. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona spełnia warunek określony w art. 12 ust.2 cytowanej ustawy oraz warunek niezdolności do samodzielnej egzystencji. Odnośnie obu tych warunków Sąd podzielił opinię biegłego okulisty, ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłego. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłego R. S., który uznał, że J. A. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404).

Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegły w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonał oceny stanu zdrowia opiniowanej, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może

zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)). Biegły zasadnie wskazał, że stan narządu wzroku J. A. kwalifikuje ją do osób całkowicie niezdolnych do pracy i niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Ubezpieczona do dnia 14.12.2015r. miała stwierdzoną całkowitą niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji. Obecnie zdolności do pracy i samodzielnej egzystencji nie odzyskała. Organ rentowy nie wnosił zastrzeżeń do opinii biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.